

[Thorkil Kristensen.]

ninger komme til at nyde godt af Pengene; det vilde jo falde godt i Traad med, at det er Idrættens Penge, det drejer sig om.

Jeg mener altsaa, at den Ændring, man har foretaget i Lovforslagets § 7, er en Forringelse; den gaar i den forkerte Retning, og det vil ikke kunne ventes, at Venstre gaar med til denne Bestemmelse. Men i øvrigt kan jeg altsaa tilsige en velvillig Behandling, og det kan ventes, at Flertallet af mit Parti vil gaa ind for dette Forslag — det gjorde det i Fjor —, navnlig hvis vi kan opnaa Tilsagn om, at der ved Lovens Administration vil blive tilstræbt et Arbejde efter de Retningslinier, jeg her har skitseret.

Olle Bjørn Kraft: Den politiske Udvikling kom paa tværs af Forhandlingerne om Tipping, da vi sidste Gang havde Sagen til Drøftelse her i Folketinget; Landstingsvalget kom imellem, og Udviklingen bagefter umuliggjorde, at vi kunde naa et Resultat. Men jeg er tilfreds med, at den høje Regering paa et saa forholdsvis tidligt Tidspunkt paa ny har forelagt os et Forslag om Indførelse af Tipping, og jeg haaber, at det denne Gang skal lykkes at naa et Resultat.

Der er ingen Tvivl om, at der i dette Ting er megen Sympati for Idrætten og for dens Udøvere, men hverken vi eller de skiftende Regeringer har givet denne Sympati meget kontant Udtryk — vi har givet dem Sympatien, men de har ikke haft noget at have den i. Naar man ser hen til, hvilke Beløb der ofres paa andre Omraader inden for Samfundet, som ikke synes mere betydningsfulde end Ungdommens fysiske eller legemlige Opdragelse og Udvikling, er det egentlig forbavsende, at danske Lovgivnings- og Bevillingsmyndigheder har været saa tøvende og saa karrige over for Idrætten, som det faktisk har været Tilfældet. Jeg tror, der simpelt hen har været noget vrangt i hele Indstillingen. Det er ikke unaturligt, at man vil komme den syge, den svage, den af Livet under en eller anden Form haardt ramte til Hjælp, men det er urimeligt og unaturligt, at det sunde, det stærke, det der skal bidrage til at hindre, at Hjælpeforanstaltningerne overhovedet bliver nødvendige, har haft saa ringe Vilkaar og haft saa syag en Støtte fra de lovgivende og bevillende Myndigheder til sit nyttige og produktive Arbejde, som Tilfældet faktisk har været. Dansk Idræt har Aarene igennem været Lovgivningsmyndighedernes Stedbarn. Og dog er den Opgave, som Idrætten, dens Kvinder og Mænd, dens Organisationer,

dens Ledere og Lærere udøver, af den allerstørste Betydning for den opvoksende Slægt.

Der er i de Organisationer, der her er Tale om, i Øjeblikket vel 1 Mill. Medlemmer og ½ Mill. udøvende Idrætsfolk. Altsaa en meget betydelig Del af Danmarks Ungdom staar tilmeldt disse Organisationer og lever deres sportslige Liv inden for deres Rammer, men det er væsentlig Piger og Dreng og unge Mennesker, der, selv om de i Øjeblikket har gode Indtægter, ikke vil være i Stand til at fremskaffe de Midler, der er nødvendige for, at Idrættens hele Apparat kan gaa, som det skal, dens Lærere uddannes, dens Sportspladser anlægges o. s. v.; og det kræver man i Virkeligheden heller ikke andre Steder, hvor paa samme Maade som her private og offentlige Interesser løber sammen. Det er naturligt, at de skal betale deres Kontingent, deres Dragter og andre Ting, men det er urimeligt at forlange, at hele Grundlaget, som Samfundet har den allerstørste Interesse i, under den Udvikling, som nu finder Sted, skal bæres af Organisationerne selv uden nogen virkelig økonomisk Støtte af Samfundet og af Staten.

Derfor er Følgen ogsaa blevet, at dansk Idræt for Tiden lever under utilfredsstillende Kaar. Der er sket Fremskridt i de senere Aar, det skal indrømmes, derom vidner de mange smukke Boldbaner, Idrætspladser og Svømmebassiner, der er blevet anlagt omkring i Danmarks Land. Men der er en hel Række andre store og betydningsfulde Opgaver, som man har maattet lade ligge af den simple Grund, at Pengene dertil ikke har været til Raadighed, Opgaver, som maa løses, hvis Idrætten skal naa det Maal, den sætter sig, og hvis Idrætten — hvad der er meget vigtigt at erindre — skal udøves under betryggende Vilkaar. Man har vist Lov til at sige, at det paa mange Maader ikke er Tilfældet i Dag, og at der paa Grund af disse økonomiske Vanskeligheder hersker Forhold, som ikke burde herske, saaledes at der ikke kommer det Resultat af Ungdommens Indsats, som man kunde ønske.

Organisationerne maa sættes i Stand til at udføre deres Arbejde under bedre Betingelser, men først og fremmest kræves der i Øjeblikket Uddannelse af Ledere og Lærere, baade frivillige og professionelle Instruktører, der kan sikre, at de unge faar det rette Udbytte af deres Sport.

Saa er der et stort Omraade, hvor det i høj Grad er paakrævet, at en Indsats bliver gjort, nemlig med Hensyn til Lægeundersøgelse af samtlige udøvende Idrætsfolk. Jeg tror ikke, det er meget for stærkt at sige, at